

Ciszterci „mesterhármas”

Történelmi vetélkedő fiataloknak – Laktieleken

Tizennyolc év – ez már a történelem számára is érzékelhető és figyelemre méltó időszak. Mondhatjuk tehát, hogy megegyen már a saját történelme ennek a vetélkedőnek, amelyet idén első ízben hirdettet meg közösen a Kárpát-medencei általános és középiskolások diákok számára a Laktieleki Népfőiskola – a település általános iskolájával és a Keresztény Élet hetilappal együttműködve.

Közel kétszáz háromtós csapat nevezett be a vetélkedőre – az ország minden tájáról és a határon túlról is. Február és március folyamán a Keresztény Élet közölte kéthetenként a háromfordulós írásbeli elődöntők feladatsoarait. A legjobb eredményt elért hűsz-hűsz csapatot hívták meg április második hétvégéjére Laktielekre, ahol a középdöntőket követően sor került a döntőkre.

A verseny színvonalának jellemzésére talán elég, ha idézzük a zsűri elnökét. A szegedi egyetem tanszékezet vezető tanára, Marjanucz László történeasz az értékelés során elmondta: egyetemi hallgatói közül is sokaknak okoztak feladatok, töprengést azok a feladatok, amelyekkel ezek a fiatalok megírták. Elismerés illeti ezért őket: mert nem „könnyen, gyorsan”, hanem komoly munkával megszerzett tudásról adtak számot ezen a vetélkedőn. És az öerőfeszítéseik mellett értékelni kell felkészítő tanáraik áldozatos és eredményes fáradozását is, akik láthatóan megszertették a gyerekekkel a történelmet, és megismertették velük a tanulás örömeit.

Az általános iskolások az Árpád-kor, a középiskolások pedig a török idők történelméről készülték. De nemcsak száraz adatok tudásáról tettek tanúságot, hanem az adott kor általános ismeretéről is, hiszen iróalmi idézetek, képzőművészeti alkotások és zeneművek felismerése is szerepelt a feladatok közül. Játékos kedvűket, fantáziájukat is megrögzötték

döntőjében. Mint például a felvidéki Révkomáromból, a Marianne egyházi középiskolából érkezett csapat – a tavalyi győztesek most ugyan „nem állhattak dobogóra”, de ők is jól tudják: ennek a versenynek valójában nincsen vesztese, itt mindenki nyert – és nem is csak az oklevél, az értékes jutalomkönyveket, hanem a felkészülés során megszerzett tudást és a tanulás örömeit, az itt köölt vagy tovább erősített barátságokat is

Fütk – Csikériából

nyereségmentes könyvveltek el.

A tatabányai Császárs István, a Zrínyi-ász csapat „kapitánya” nyolcadik alkalommal érkezett Laktielekre, hogy részt vegyen a történelmi vetélkedő középdöntőjében vagy fináléjában. Ötödik osztályos fiúcsaként érkezett először. Mai tanára, Mátraházi Ferenc felesége szeretettel megevele akkor a történelmet – és ez, úgy látszik, nem múlt el. Három évvel ezelőt István a győztes csapat tagjaként utazott haza, most pedig

gós” helyezést a Katharzi, az Örség és a Sapientia Sat nevű csapat szerzerte meg, mindhárom Budapestről, ráadásul ugyanaból az iskolából, a budai Ciszterci Szent Imre Gimnáziumból érkezett. Örösi volt az öröm, tanárunk az eredményhirdetés után lelkesedésükben többször is feldobták – és szerettük és köszönetük jelként el is kapták – a diákok. Kovács Örs tanár úr a „mesterhármashoz” gratulálónak azt válaszolta, hogy nem ő érte el az eredményt, hanem a diákok. Ők tanultak, ők készítették fel, a jelek szerint elég alapot szerteryen és öntönikusan ügy fogalmazta meg: „én csak a hajcsar voltam”. Valójában ez inkább azt jelentheti, hogy sikeresen jöltötte be minden pedagógus első számú kötelességét: hogy felszítja és a tanulás nehezégei és fíradásai közepette is ébren tartsa tanítványában a tudásvágyat.

És ez volt és marad ennek a laktieleki vetélkedőnek a legfőbb célja is: hogy erősítse a magyar történelem szeretetét és ismeretét a diákokban – mondta a rendezvény háziasszonya, Lezsák Sándorné, a Laktieleki Népfőiskola igazgatója. És az intézmény részéről ezzel még nem zárult le ez a „pedagógiai program” az ideai vetélkedővel kapcsolatban sem, hiszen a középiskolások első hat, illetve a fiatalabb kategória első helyezett csapata (tanáraik kíséretében) a nyáron négynapos jutalomutazáson vesz részt Lezsák Sándor vezetésével Zrínyi Miklós nyomában Magyarországon és Horvátországban.

Már véget ért a verseny, ebéd után, a hazainutás előtt: egy kisebb csoport még folytatja a vetélkedést – vagy a tudásgyarapítást. A népfőiskola kertjében tíz néhány oszlon áll rendező út-

Ünnepünk, szentjeink

ÁPRILIS 21. Hűsvét 4. vasárnapja Ohv.: ApCsel 13,14,43–52 – Jel 7,9,14b–17 – Jn 10,27–30 Énektend.: H 85, É 551, H 85, É 103, H 142, É 548, H 205, É 224 Névnapp: Anzelm, Konrád	ÁPRILIS 25. Csütörtök Szent Márk evangélista Ohv.: IPét 5,5b–14 – Mk 16,15–20 Névnapp: Márk, Ányos
ÁPRILIS 22. Hétfő Ohv.: ApCsel 11,1–18 – Jn 10,1–10 Névnapp: Kájusz, Noémi, Cilla	ÁPRILIS 26. Péntek Ohv.: ApCsel 13,26–33 – Jn 14,1–6 Névnapp: Ervin, Kléusz, Aida
ÁPRILIS 23. Kedd Szent Adalbert püspök és vértanú Ohv.: ApCsel 11,19–26 – Jn 10,22–30 Névnapp: Adalbert, Béla	ÁPRILIS 27. Szombat Ohv.: ApCsel 13,44–52 – Jn 14,7–14 Névnapp: Marianna, Zita, Anasztáz
ÁPRILIS 24. Szerda Szent György vértanú Ohv.: ApCsel 12,24–13,5a – Jn 12,44–50 Névnapp: György, Fidé, Debóra	ÁPRILIS 28. Hűsvét 5. vasárnapja Ohv.: ApCsel 14,21b–27 – Jel 21,1–5a – Jn 13,31–33a,34–35 Énektend.: H 89, É 550, H 89, É 111, H 134, É 554, H 206, É 109 Névnapp: Valéria, Péter

Közösségben

A vendégség a jó barátságunk, vagyis az életközösségnek a jele. Együtt eszünk, együtt élünk. Az Úrvacsora is életközösségjelenti Krisztussal. Közösség a halálba induló Krisztussal. Beleszövöttük az Eucharisztia szellemébe az anyi, az élet keserve, az olajfák árnyékában vért izzadó Krisztus képe, vérfoltok és kereszt. Közösség a feláldozásra induló Krisztussal. Ha valaki meghalni készül szeretetből, annak nagyon kell élni, s aki nagyon él, az a halálban sem hal meg végleg. A szeretet nem halni tanít, s ha halálú kíván, a több életért teszi.

(Prohászka Ottokár)

Gondolatok a szentleckeéhez (Jel 7,9,14b–17)